

REGLUGERÐ

um námslán til læknanema gegn skuldbindingu um læknisþjónustu í héraði.

1. gr.

Heimilt er að veita allt að 12 stúdentum í læknisfræði námslán árlega gegn skuldbindingu um læknisþjónustu í héraði, þó ekki fleiri en 4 í fyrsta sinn árlega.

2. gr.

Veita má sama stúdent lán í allt að 3 ár og í fyrsta sinn eftir að hann hefur staðizt fyrsta hluta embættisprófs.

3. gr.

Umsóknir um slík námslán skal rita á sérstök eyðublöð, sem ráðuneytið lætur gera, og skal þar gerð grein fyrir efnahag umsækjanda, námsferli og öðru því, sem ráðuneytið telur skipta máli.

Umsóknir skal senda landlækni fyrir 1. janúar ár hvert. Leitar hann umsagnar læknadeildar háskólans um umsækjendur.

Að fenginni umsögn læknadeildar gerir landlæknir tillögur til ráðherra þess, er fer með heilbrigðismál, um það hverjir skuli hljóta lán.

4. gr.

Stúdent, sem hlotið hefur lán í fyrsta sinn, á rétt á láni næstu tvö ár, hafi hann fengið meðmæli landlæknis, að fenginni umsögn læknadeildar.

5. gr.

Lánþegi skal skuldbinda sig til að gegna læknisþjónustu í héraði jafnlangan tíma og hann fær námslán, þannig að eitt námsár jafngildir einu almanaksári í læknishéraði.

6. gr.

Lánsfjárhæð má vera allt að kr. 75 þúsund á ári til hvers lánþega.

Lánið veitist einu sinni á ári, og skal miðað við, að lánveiting fari fram í upphafi seinna kennslumisseris.

7. gr.

Lánið er vaxtalaust þar til $1\frac{1}{2}$ ári eftir að lánþegi lýkur prófi. Þó skal ekki greiða vexti af láninu, meðan lánþegi gegnir læknisþjónustu í héraði. Vextir skulu vera 7% af lásupphæðinni.

Fyrsta afborgun af láninu greiðist 2 árum eftir að lánþegi lýkur prófi og greiðist síðan árlega $\frac{1}{2}$ árslánsfjárhæð, unz lánið er að fullu greitt.

Heimilt er lánþega þó að hefja greiðslu afborgana fyrr og að greiða lánið upp, þegar hann óskar.

8. gr.

Lánþegi skal vera reiðubúinn til að gegna læknisþjónustu í héraði $1\frac{1}{2}$ ári eftir lokapróf og í því héraði, sem landlæknir ákveður.

Hafi þjónustu lánþega eigi verið óskað $2\frac{1}{2}$ ári eftir lokapróf, fellur niður skylda hans til þjónustu í héraði, enda semjast eigi öðru vísi milli landlæknis og lánþega.

Sé lánþegi eigi reiðubúinn til að gegna þjónustu í héraði á tíma þeim, sem greindur er í fyrri málsgreinum þessarar greinar, enda sé ekki um sérstakar persónulegar ástæður að ræða, svo sem veikindi, sem landlæknir metur gildar, eða lán-

þegi lýsir yfir því, að hann óski eftir að vera leystur frá þjónustuskyldu, eða ef hann hverfur frá námi, fellur lánið allt í gjalddaga, og skulu þá greiðast af því almennir víxilvextir frá lántökudegi.

9. gr.

Ráðuneytið lætur gera skuldabréf, og skulu á það prentaðir skilmálar þeir, sem lánþegi gengst undir. Lánþegar skulu setja tryggingu fyrir lánunum, sem ráðuneytið metur gilda.

10. gr.

Heimilt er að fela bankastofnun útborgun lána, bókhald, innheimtu og eftirlit með greiðslum.

Ákvæði til bráðabirgða.

Tímamörk þau um umsóknarfrest og lánsúthlutun, sem sett eru í reglugerð þessari, má færa til, þegar veitt eru lán úr sjóðnum árið 1966.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt 13. gr. læknaSKIPUNARLAGA nr. 43/1965, öðlast þegar gildi.

Í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 1. marz 1966.

Jóhann Hafstein.

Jón Thors.

AUGLÝSING**varðandi gin- og klaufaveiki.**

Vegna þess að gin- og klaufaveikifaraldur geisar nú í ýmsum löndum á meginlandi Evrópu, vill landbúnaðarráðuneytið enn á ný vekja athygli yfirvalda og almennings á því, að stranglega ber að fylgja reglum laga nr. 11 1928, um varnir gegn gin- og klaufaveiki.

Tekið skal fram, að samkvæmt téðum lögum og auglýsingu þessari er bannaður með öllu innflutningur á heyi, hálm, alidýraáburði, sláturafurðum hvers konar, húðum, mjólk og mjólkurafurðum sem og eggjum.

Stórgripahúðir, sem nota þarf við togveidjar hér við land, má þó flytja inn, enda hafi þær sannanlega verið sótthreinsaðar erlendis.

Enn fremur er bannaður innflutningur á lifandi jurtum, trjám, trjágreinum og könglum, grænmeti og hvers konar garðávöxtum.

Farþegar og áhafnir faratækja skulu að viðlögðum drengskap gefa yfirlýsingu um dvöl sína erlendis, strax og þau koma til Íslands.

Brot á lögum nr. 11 1928 og auglýsingum, sem settar eru samkvæmt þeim, varða sektum.

Landbúnaðarráðuneytið, 4. marz 1966.

Ingólfur Jónsson.

Gunnlaugur E. Briem.